

EDUARDO MENDOZA

STEBUKLŲ MIESTAS

Alma littera

gatvelės terasoje stovėjo pensionas. Įstaiga buvo labai kukli, nors jos šeimininkai turėjo nemenkų užmojų. Vestibiulis buvo mažas: jame tilpo tik šviesaus medžio rašomasis stalas su žalvariniais rašymo įrankiais ir įrašų knyga, visada atversta tam atvejui, jeigu kuris nors iš svečių leisgyvėje žvakės šviesoje užsimanytų patikrinti, ar įstaiga legali, akimis perbėgti ilgą sąrašą gyventojų, pasirašiusių išgalvotomis pavardėmis ar slapyvardžiais; greta buvo įrengta panaši į landynę vieta kirpėjui, stovėjo fajansinis stovas skėčiams ir kaboją šventojo Kristoforo, praeityje visų keleivių, o dabar visų vairuotojų globėjo, paveikslas. Prie stalo visą dieną sėdėjo ponija Agata. Tai buvo kūninga, mažne visai nuplikusi, labai suvargusi moteriškė, ją būtų galėjęs palaikyti mirusia, jeigu ne skausmai, dėl kurių ji buvo priversta laikyti kojas moliniame dubenyje su šiltu vandeniu ir nuolat šūkauti:

– Delfina, dubenį!

Kai vanduo atvėsdavo, ji atsitokėdavo ir vėl sušukdavo. Tada dukterė atnešdavo puodą garuojančio vandens ir supildavo į dubenį. Kelis pakartojus šią procedūrą, vanduo grasindavo užtvindyti vestibulį. Toks pavojus, regis, visiškai nejaudino pensiono šeimininko, visų vadinamo ponu Braulijumi.

– Tiesą pasakius, – toliau kalbėjo jis, – jeigu šitas pensionas būtų įsikūręs geresnėje vietoje, jį būtų galima laikyti aukštos klasės viešbutuku.

Ponas Braulijus, ponios Agatos vyras ir Delfinos tėvas, buvo gėnėtinais aukštas, taisyklingų veido bruožų, apdovanotas tam tikra manieringa elegancija. Visus darbus, susijusius su pensiono veikla, buvo užkrovęs ant žmonos ir dukters pečių, o pats didžiąją dienos dalį skaitydavo laikraščius ir aptarinėdavo įvykius su nuolatiniais pensiono gyventojais. Naujienos jį uždegdavo, o epocha buvo dosni visokiausių išmonių, todėl visą dieną jis nieko neveikė, tik šūkčiojo iš nuostabos. Kartais, tarsi kieno nors primygtinai paprašytas, nusiųsdavo laikraštį ir sušukdavo: „Einu pažiūrėti, koks šiandien oras.“ Išeidavo į gatvę ir įsistebeilydavo į dangų. Paskui grįždavo ir pareiškėdavo: „Giedra“, arba: „Apsiniaukę, vėsoka“, ir taip toliau. Daugiau jis neužsiėmė jokia veikla.

– Dėl šito niekingo kvartalo esame priversti laikyti smarkiai sumažintas kainas, todėl kenčia mūsų įstaigos prestižas, – pasiskundė jis. Paskui išpėjamai pakėlė pirštą: – Vis dėlto tai mums netrukdo labai rūpestingai rinktis klientus.

„Gal tai užuomina į mano išvaizdą?“ – išgirdęs šiuos žodžius pamanė Onofrė Bouvila. Nors nuoširdus viešbučio savininko elgesys, regis, paneigė šią prielaidą, Onofrės Bouvilos įtarumas buvo visiškai pateisinamas: net turint omenyje jauną jo amžių, plika akimi buvo matyti, kad jis žemaūgis, bet plačiapetis. Jo oda buvo žalsvai geltona, veido bruožai smulkučiai, plaukai juodi ir garbanoti. Vilkėjo sulopytais, susiglamžiusiais purvinais drabužiais: viskas bylojo, kad daugelį dienų keliavo su tais pačiais apdarais, mat kitų tiesiog neturėjo, nebent kokia pamaina buvo ryšulėlyje, kurį jis pasidėjo ant stalo ir į kurį nuolat slapčiomis žvilgčiojo. Ir tomis akimirkomis ponui Braulijui labai palengvėdavo, mat kai berniukas įsmeigdavo į jį akis, jis vėl pajusdavo nerimą. „Jo žvilgsnis kažkuo mane nervina, – pagalvojo šeimnininkas. – Ką gi, tikriausiai tie patys dalykai: alkis, sutrikimas ir baimė“, – galop nusiramino jis. Per savo amžėlį ponas Braulijus tokių žmonių regėjo daug: miestas tebeaugo. „Dar vienas, – pamanė, – dar viena sardinė, kurią praris banginis, nė nesupratęs, ką prarijo.“ Pono Braulijaus nerimas virto užuojauta. „Juk jis dar beveik vaikas ir baisiausiai nusiminęs“, – pamanė.

– Pone Bouvila, ar galiu jūsų paklausti? Kokie gi reikalai, kokios priežastys lėmė, kad jūs atsidūrėte Barselonoje?

Šita painia fraze jis tikėjosi padaryti berniukui stiprų įspūdį. Ir šis iš tikrųjų kurį laiką tylėjo: net gerai nesuprato klausimo.

– Ieškau darbo, – atsakė sutrikęs. Ir vėl įsmeigė į šeimnininką veriantį žvilgsnį, būgštaudamas, kad jo atsakymas dar labiau nepablogintų padėties, kurioje jis atsidūrė. Bet ponas Braulijus jau mąstė apie kitus dalykus ir beveik nekreipė į jį dėmesio.

– Na ir gerai! – išsiblaškęs burbtelėjo jis, pirštu nusprigęs kažkokį gumulėlį nuo peties. Širdyje Onofrė Bouvila tik padėkojo šeimnininkui už tokį abejingumą. Jis gėdijosi savo kilmės ir už nieką pasaulyje nebūtų sutikęs atskleisti priežasties, paskatinusios jį viską mesti ir išvažiuoti į Barseloną.